
Shri Vanadrinatha Stotram

श्रीवानाद्रिनाथस्तोत्रम्

Document Information

Text title : Shri Vanadrinatha Stotram 06 40

File name : vAnAdrinAthastotram.itx

Category : vishhnu, vishnu, stotra

Location : doc_vishhnu

Description/comments : From stotrArNavaH 06-40

Latest update : June 10, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 11, 2024

sanskritdocuments.org

भैलोक्यं बुभुजे स्वयं कुलिशभृन्मुष्याः समस्ताः सुराः ।
नानादिक्षु पलायिताश्च गलितस्वस्वाधिकारास्ततो
भीताः शैलगुडां प्रविश्य न्यवसंस्तुत्या दिवाभीतकैः (१) ॥ ८ ॥

मेरौ तत्र युगान् भङ्गन् सुरगणाः स्थित्वाथ रक्षार्थिनो-
ब्रह्माणां प्रणिपत्य यादुरपरैर्दूरीकृतास्ते वयम् ।
ब्रह्मन् पालयिता समस्तजगतां कर्ता त्वमेव प्रभो
युष्मदत्तवरो बलिस्तु बुभुजे त्रैलोक्यलक्ष्मी स्वयम् ॥ ९ ॥

तस्मात्तेन मडाभलेन यकिताः सर्वे वयं नाश्रया
ब्रह्मन् किञ्चिद्विद्महे तव षडात् स्थानानि नः सन्ददाः ।
विज्ञामः स पितामहस्तु विबुधैः प्रोवाच्य तानिर्जरान् ।
मा भीर्वो मधवत्प्रमुष्यविबुधाः क्षेमं तं प्राप्स्यथ ॥ १० ॥

धृत्युक्त्वा स पितामहश्च विबुधानाश्चास्य दध्यौ हरि-
सर्वाभीष्टकृलप्रदं प्रणमता नारायणं वत्सलम् ।
भूमाभ्यां सङ्घितं समस्तजगतां सर्गोपसर्गस्थितीः
कुर्वन्तं भगवन्तमद्भुतगुणं वेदान्तवेद्यप्रभम् ॥ ११ ॥

श्रीमानिष्टवरप्रदः प्रणमतां नारायण श्रीपति-
स्तस्य प्रादुरभूत् सरोजभवनो भक्तिप्रकर्षावधिः ।
तं देवं विमलं मडागुणगण नत्वा ततकलेशाडम् ।
लोकानां पतिरब्रवीन्भक्तिमतां ब्रह्मा मडात्मा वरः ॥ १२ ॥

धन्द्राद्याः सकला उरे सुरगणाः स्थानादिरिक्ता एव
वर्तन्ते किल साम्प्रतं प्रणमतां तेषामभीष्टं द्रुतम् ।
लक्ष्मीनायक दातुमर्हसि विभो कारुण्यवारान्निधे
श्रुत्वा तस्य पितामहस्य वयनं ब्रह्माणाम्भूये हरिः ॥ १३ ॥

ज्ञातं मे मनसि स्थितः पुनरिदं ब्रह्मन् पुरा तद्दध
विन्द्रस्यावरजो भवामि जठरे श्रीकाश्यपस्यादितेः ।
भूत्वा च वटुर्मनोहरगुणस्तस्य श्रियं याञ्जया
दृत्वेन्द्राय तद्दत्तमं पुनरिदं दास्यामि दिव्यं पदम् ॥ १४ ॥

धत्याश्चास्य विधिं प्रभुस्त्रिजगतामाविबभूवाविशं
श्रित्तं तस्य तु काश्यपस्य तरसा गर्भं गतश्चादितेः ।
विष्यातोऽयमुपेन्द्र धृत्यथ पुनः श्रीवामनाकारको

विष्णुः सोऽपि तपश्चकार भगवान् ध्यायन् स्वकार्यं लृटा ॥ १५ ॥

किञ्चित्कालमसौ वसन् भुवि विभुः सिद्धाश्रमे केशवो
गत्वा त्रीणि पदान्ययाचत हरिः श्रीयज्ञशाला बलेः ।
धर्मज्ञस्तु स दत्तमित्यकथयद्दारा च देया प्रभो
वाया नालमुवाच किं तपसि मे विष्णुः सदा तिष्ठतः ॥ १६ ॥

वाया तं भगवान् बलिं बलवतां व्यामोहयि ङ्य दत्वा वरं
सम्बुल्लाम्बुजपाणिना स तु पुनर्जग्राह दानोदकम् ।
तत्रासौ ववृधे मडान् द्विपदतभैलोक्यमाकम्ब्य वै
कृत्वाह स्ववशे पुनर्बलिमपि त्वेकं पदं दृढि मे ॥ १७ ॥

धृत्युक्तस्तमुवाच सत्यवचनो नीलाविशिष्टो बलि
श्चाधत्स्वैकपदं शिरस्यपि मम प्रोक्तः प्रहस्य प्रभुः ।
पाताले बलिनं तु द्रिव्यकृपया नारायणः प्राक्षिपत
प्रीतस्तस्य पदं तदा तु समये संक्षालितं भ्रमरा ॥ १८ ॥

भाति व्योम्नि जयोद्धृता स्म सलिलं तर्जं पताकेव तु
सद्गगा यवडत् सुरैर्दिवि पुनः सिद्धादिभिः सेविता ।
गङ्गाद्यापि विराजते बलिरिवऽयोमस्थले सा पुनः
स्रोतोभिस्तिसृभिः डिल प्रवडती भूम्यन्तरिक्षादिषु ॥ १९ ॥

त्रिविक्रमपदाश्लिष्टमणिनूपुरपूरितम् ।
जलं तलूननादत्र गिरिमूनि समापतात् ॥ २० ॥

निर्जरीभूय शैलेऽस्मिन्निरुद्धैरपि सेविता ।
रमणीयजला सा हि माधुर्यगुणशालिनी ॥ २१ ॥

यन्मूर्तिं स्रवती कश्चिन्मरतकस्निग्धेन्द्रनीलोपमा
वैदूर्योपलसन्निभा कथनं वै मुक्ताङ्गलामा कथित् ।
मुक्तानां प्रभवानदी सुविमला वज्रोपलामा कथित्
लोकेऽस्मिन् विरजेव तं वनगिरि शेषावतारं भजे ॥ २२ ॥

गन्धर्वैरपि सिद्धयारणसुरैर्विधाधरैः सेविता
द्रिव्योद्यानलतातडुन वनगिरौ संवर्धयन्ती सदा ।
स्निग्धेऽमिन्निदृशापगेव जननी द्रिव्यैः पयोभिः स्वडै
यस्मिन्नूपुरसम्भवा डिल सती श्रीमद्गनादि भजे ॥ २३ ॥

कान्तेवाग्धिसुता वनाद्रिवसतः श्रीसुन्दरस्य प्रभो
 भव्या भतेपदाश्रयेव यरणौ कान्तत्रिलोको हरेः ।
 संवाङ्मिस्वकराम्बुजा मणिसरैर्मुक्तासरैर्भूषिता
 गङ्गा नूपुरसम्भवा वनगिरौ सन्दृश्यते योगिभिः ॥ २४ ॥

सायुज्यं तु मरीचिमुष्यमुनयो धर्मोऽपि सालोक्ष्यतां
 सामीप्य यतुराननस्तु सुतपाः साङ्ग्यमाप्सुत्य वै ।
 यस्यां निर्मलकायका वनगिरौ विष्णोः प्रयन्तिङ्मात
 गङ्गा नूपुरसम्भवा सुविमला सा नः पुनातु क्षणात् ॥ २५ ॥

भारद्वाङ्कुलोद्भवस्तु सुतपाः कश्चिद्गुण्ये गिरौ
 सिद्धाभीष्टकसिद्धिकारिणि तपस्तेपे कदाचिन्मुनिः ।
 मोक्षार्थी त्वधमर्षणोत्सुकमना मञ्जुरगङ्गोदके
 श्रीसूक्तानि जपन् शुचिश्चिरतरं गाढं वगाढ्य स्थितः ॥ २६ ॥

दुर्वासाप्रमुष्पास्तदा य समये त्वायान्ति योगीश्वराः
 दृष्टा दीर्घमसौ निमज्जति मुनिस्त्वस्माननाडत्य वै ।
 मोक्षार्थी भवतीति ते तु मुनयो मत्वाशपन् कोपतः
 माङ्गुको भव दुर्मते तटगातात्रावेक्ष्य मत्रो जले ॥ २७ ॥

नावज्ञा न तु कृता मयेति सुतपास्तीर्थावगाढाचिरं
 ज्ञात्वा तीर्थकरान् मलात्मन धमान् पूज्यास्तटे तिष्ठतः ।
 धृत्युचे कृपया क्षमध्वमिति तान् योगी प्रणाम्याश्रवीत्
 सूक्तानामवसानभीक्ष्य मुनयः किञ्चिद्विलम्ब्य स्थितः ॥ २८ ॥

धृत्युक्त्वाथ स थातनं तु मलिनं ते याज्रुवन् भेकतां
 तत्र त्वं तु जिह्वास्थसीति कृपया श्रीसुन्दरस्य प्रभोः ।
 धृत्युक्त्वा मुनयस्तु नूपुरसरितीर्थे सदा निर्यते
 स्नात्वा द्वादश वत्सरान वनगिरौ तत्रावसनिर्मलाः ॥ २९ ॥

भक्त्यानर्चुरिमे वृषायलपतिं श्रीशैशवं सुन्दरं
 लोकेशं विधिवद्विषट्कशरदः स्थित्वा जगन्मोहनम् ।
 दुर्वासाप्रमुष्पाः प्रणम्य मुनयस्तस्य प्रसादेन ते
 तस्मात् सत्वरमाययुः सुमनसःक्षेत्रं वराडाप्यकम् ॥ ३० ॥

तटाले सुतपास्ततो मुनिवरान् माङ्गुक्वेषोज्ज्वलः
 सान्त्वेनाल पुनः प्रणम्य तु कदा माङ्गुक्तापास्यति ।

अेव तं तु वदन्तमार्तमनघाः सर्वे मुनीन्द्रास्ततो
 ड्यस्माभिः सड यास्यसीति सुतपस्तूयुः शुयं मा कृथाः ॥ ३१ ॥

तत्र द्वादशवत्सरानपि निवत्स्यामो वयं तत्र वै-
 ड्यस्माभिश्च भविष्यसि प्रवसतो नाना तव क्षमाधरः ।
 तीथे यापि भविष्यति स्वयमपि त्वायातु मञ्जोरजा
 गङ्गा सुन्दरदोः करोति भगवान् सान्निध्यमेव स्वयम् ॥ ३२ ॥

तत्र त्वं भव सुन्दराह्वयडरिं त्वाराध्य मुक्तो भवे
 रित्येवं वदतां मुनिस्तु सुतपाः श्रुत्वा तु तेषां वयः ।
 साधं तैः सडसागमत् स तु मडत्तत्रैव यडे तप
 सान्निध्यं स य सुन्दरः समकरोत्तस्यैव योगीशितुः ॥ ३३ ॥

तत्रैवाविरभूत्तदा य तटिनी मञ्जोरजाता ततः
 स्नात्वा स प्रयतस्ततस्तु सुतपा निर्मुक्तमडडकतः ।
 तत्रासौ परमासने तु विधिवत्स्मिन्निविष्टो मुनिः
 साडुष्यं स य सुन्दरस्य तमगादाराध्य सम्यक्ततः ॥ ३४ ॥

अन्ये वापि तु ये वृषायलतटेष्वाडीटमाभाडडलं
 तदेशेषु वसन्ति तेडपि सडला मुक्ता डि नो संशयः ।
 श्रीमत्सुन्दरपाडपङ्कजलसन्मञ्जोरजास्नानतः
 सर्वे सुन्दरदोपदाञ्जयुगयोः डैडुर्यसाम्राज्यगाः ॥ ३५ ॥

शुकलायामडुले डुलेसुकुलडे श्रीमत्तलामासि वा
 द्वादश्यां डनकायले बनगिरौ मञ्जोरगङ्गोडेके ।
 यः स्नाति प्रयतो नरस्तु सडलैः पापैस्तदा मुच्यते
 दीर्घायुश्च धनं य तस्य भवति क्षेमं स याति ध्रुवम् ॥ ३६ ॥

श्रीमत्सोमडुलेडतुले तु भवतां राज्ञां वरः श्रीमता ।
 मिन्द्रधुन्नसुतः पुरुरवविभोः पौत्रो मडावैभवः ।
 गम्भीरो मलयायलध्वजवरयूडामण्डिज्ञानिनां
 राजा राजशिमण्डिः क्षमवतामस्ति प्रशस्तो विभुः ॥ ३७ ॥

मेरोडक्षिणपार्श्वगान् स तु पुनर्जित्वा समस्तानृपान
 श्रीमान् स्वस्थ तु नामाधिहमतुलं मेरो विभित्वा पुनः ।
 अगम्याथ पुरोधसा सड शरत्साडडक नीतिमान्
 भूपालो न्यवसत्त्वगस्त्यमुनिना तेनैव सन्मन्त्रिणा ॥ ३८ ॥

कदाचित्तमुवायेदमगस्त्यमुनिसत्तमम् ।
 विमान कामगं मेऽद्य दातव्यं मुनिपुङ्गव ॥ ३९ ॥
 तद्विमानं समारुढ्य गङ्गासागरसङ्गमे ।
 स्नात्वा गयायामभ्यर्थ माधवं य गदाधरम् ॥ ४० ॥
 द्विने द्विने मडाभागैर्भुनिभिर्वेदपारगैः ।
 ब्राह्मणैर्भगवद्भक्तैः पूजयित्वा तु माधवम् ॥ ४१ ॥
 पुनः पुनः समागम्य मधुरायां मडामतिः ।
 न्यवसद्भूमिपालोऽसौ मलयायलकेतुमान् ॥ ४२ ॥
 भूपालो मलयध्वजो गुणनिधिः श्रीमान् कदाचित् पुनः ।
 विषण्णोर्यनतो यथौ स तु गयाभाण्डलःश्रीमताम् ।
 द्विव्ये श्रीवृषभायले समपतच्छाया विमानस्य वै
 तत्काले किल तां तदैव जगुर्दुर्विषण्णोर्मडापार्शदाः ॥ ४३ ॥
 तत्काले वृषभाद्रिगः करुणया तेनातिभिन्नं नृपं
 त्वव्यक्तोज्ज्वलमूर्तिमान् समधुरं वाक्यं मडानभ्रवीत् ।
 भो भो राजशिरोमणे गुणनिधे मा भूद्वान् व्याकुलो
 मेघानां स्तनितोज्ज्वलत्स्वनयुतः श्रीमन्मडासुन्दरः ॥ ४४ ॥
 मत्याद्यमणिमञ्जीरप्रभवा सरितां वरा ।
 पर्वतेऽस्मिन् प्रवळति गङ्गातोयाघिका शुभा ॥ ४५ ॥
 मत्तलाकोटिसम्भूता ज्यतुला शुभवारिणी ।
 तस्यां स्नानं कुरु प्रिं कोटिजन्मकृतं त्वयम् ॥ ४६ ॥
 उरत्यशेष नृपते मत्याद्यप्रभवा नदी ।
 शुद्धभक्तोपभोग्या सा ममात्यर्थं प्रियङ्गुरी ॥ ४७ ॥
 त्रैविक्रमे मम गदै प्रगृह्य विपुलं नृप ।
 संक्षालितं पद्मभुवा धर्मोण द्रव्यरुपिणः ॥ ४८ ॥
 तदा गङ्गाभवद्गुणोन्नि त्रिपथेति य विश्रुता ।
 त्रयाणां जगतां पापं विनाशयति नित्यशः ॥ ४९ ॥
 तां गङ्गां शिरसा शूली धार स्वात्मशुद्धये ।

मत्पदस्थतुलाकोटिप्रभवेषु नदी शुभा ॥ ५० ॥

भुक्तिं ददाति सर्वेषां पशूनां पक्षिणामपि ।

भवानत्रैव संस्नातो मदारारधनमाचर ॥ ५१ ॥

मत्पदद्वन्द्वमाराध्य मद्भक्तैश्च पुरस्कृतः ।

मदारारधनकमोक्षि कुरुष्व प्रयतात्मवान् ॥ ५२ ॥

धर्मैश्च निर्मितं पूर्वं विमानं सोमसन्निभम् ।

तस्मिन्निष्ठं तु वत्स्यामि ब्रह्मणो यावदायुषम् ॥ ५३ ॥

अर्यधिष्यन्ति राजानः काले काले मडामते ।

भूत्वा मद्भक्तभक्तस्त्वं विभवः स्वार्जितैरिड ॥ ५४ ॥

स्थित्वैव सद्गतिं भूप गमिष्यसि न संशयः ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा न्यवसत् स मडीपतिः ।

विभवैस्तं समाराध्य वृषाद्रितटवासिनम् ॥ ५५ ॥

माक्षिक्यैः स्फुटिकैः शुभैर्मरतकैः प्रत्युमदिव्योऽलस

सोमश्चन्द्रविमानमध्यविलसदिव्योज्ज्वलद्वेदिगम् ।

सर्वाभीष्टदकल्पकं प्रणमतामुद्योग्यकोज्ज्वल

श्रीमदक्षिणपार्श्विपङ्कजशुभं दीर्घदण्डोऽज्ज्वलम् ॥ ५६ ॥

एषत्कुल्लजपाप्रसूनविकसत्संविद्रुमश्रीलस

दिम्बाभाधरपल्लवं कमलया प्राङ्गवक्षःस्थलम् ।

चन्द्राम्बोजसुधारसैविलसितैः प्रस्पर्धि दिव्याननं

श्रीमत्कौस्तुभरत्नभूषणमडाडारोल्लसत्कन्द्यरम् ॥ ५७ ॥

आकर्णायतपद्मपत्राङ्कुरद्वन्द्वोल्लसलोचनं-

अध्ये लोचनवारिधेः प्रविलत्सेतूज्ज्वलन्नासिकम् ।

बालाकोज्ज्वलदिन्यरत्नमकुन्तं पद्मोपरिरङ्गीतक

श्रीमदिव्यमधुप्रतायितलसत्कालस्थपुङ्गोऽज्ज्वलम् ॥ ५८ ॥

कौशेयोऽज्ज्वलविग्रह सुललितं यापादयूढं सदा

श्रीमन्तं वनशैलदिव्यतिलकं भैलोक्यसम्मोहनम् ।

अयं सुन्दरबाहुमम्बुजपटं दृष्टानुभूय प्रभु

संस्तुत्य प्रणतः सदा पुलकितः सन्तोषपूर्वाशयः ॥ ५९ ॥

श्रीमत्सुन्दरदो पदाम्बुजतुलाकोटिप्रभूतोदक

स्नानोद्भूतमडावबोधविभवः कैडुर्यसाम्राज्यगः ।
कुर्वस्तस्य च सुन्दरस्य विविधान् ब्रह्मोत्सवाधान् मडान्
भूपालो भवयध्वजो विजयते वैराग्यनिष्ठाग्राणीः ॥ ६० ॥

राजा सोऽपि ततस्तदा भगवतः कर्तुं वसन्तोत्सवं
श्रीमत्सुन्दरदोषिणे दिव्यविभव विज्ञापयामास सः ।
तस्य श्रीभगवान् मडाद्भुततमं सन्तुष्य यैत्रोत्सवः
कर्तव्यो भवतेत्यसौ नियमनं यडे मडासुन्दरः ॥ ६१ ॥

यैत्रे मासि ततः परं नरपतिः श्रीपौर्णमास्यां दिने
तडालानुगुणैर्विलक्षारसैः कर्पूरगन्धादिभिः ।
श्रीवैष्णवसशास्त्रतो द्विजवरैर्विद्भ्रद्रैर्यडेः
श्रीमन्तं समपूजयदृषगिरे थं मडासुन्दरम् ॥ ६२ ॥

ततो विडारयात्रार्थमुत्सवान्ते हरि नृपः ।
पीताम्बरमुदारानं सर्वभूषणभूषितम् ॥ ६३ ॥

दिव्यं विमानमारोप्य कामगं रत्नभूषितम् ।
निर्जगाम बडिर्विष्णोः सन्तोषार्थं स भूपतिः ॥ ६४ ॥

भेरीशङ्खमृदङ्गवाद्यमधुरश्रीवेणुवीणास्वनै
लोकानां स्वनितैः स्तवैश्च यमिनां धोषैर्मुनीनां शुभैः ।
श्रीमान् सुन्दरबाहुडिरिन्दुवदनः शब्दायमानो दिशा
छत्राद्यैश्च परिच्छटैर्गजमुषैः संवारितो निर्गतः ॥ ६५ ॥

तस्मिन् श्रीमति निर्गते सुरमुखाः शङ्काद्यः सुन्दरे
सेवार्थं स्वविमानकैश्च पुरतस्त्वभ्यागताः प्रेमताः ।
उर्षाद्यप्सरसः स्त्रियश्च ननृतुः श्रीनारदाद्यास्तथा
गन्धर्वास्तु जगुश्च कर्णमधुरं घुष्यन्ति वेदान् द्विजाः ॥ ६६ ॥

अेवं वृषाद्रेर्नैऋत्यां गत्वा योजनमुत्तरे ।
नागाद्रेः कृतमालायास्तीरे मधुपुराडये ॥ ६७ ॥

विरज्य मण्डपं राजा दिव्यलक्षणसंयुतम् ।
सर्वालङ्कारसंयुक्तं तत्र सिंहासने शुभे ॥ ६८ ॥

लावण्यनामकं विष्णु संस्थाप्य स मडीपतिः ।
आनर्थं विविधौ गैरर्थपाधादिभिडरिम् ॥ ६९ ॥

दिव्यगन्धयुतैरतीर्थं मन्त्रपुतैर्मनोहरैः ।
 अभिषिष्याप्यलङ्कृत्य मडाश्चन्नादिभिः ॥ ७० ॥
 उपचारैः समभ्यर्च्य दर्शयित्वा च दीपिकाः ।
 असत्येया धृतैः सिक्ताः सन्तोषाय उरैर्नृपः ॥ ७१ ॥
 मडार्डाणि विचित्राणि उर्वीषि बहुलानि च ।
 अपूपार्दीश्च रुचिरान् मडार्डाणि कृलानि च ॥ ७२ ॥
 ताम्बूलिकाः सकर्पूरा मधुपर्कादिकास्तथा ।
 निवेद्य विष्णुभक्तैर्भ्यो ददौ तानि यथेष्टतः ॥ ७३ ॥
 अेवं सुन्दरराजस्य वर्तमाने मडोत्सवे ।
 तत्रत्यास्ते नदीतीरे तपस्यन्तो मुनीश्वराः ॥ ७४ ॥
 रोमशाद्यास्तथान्ये च हरिं द्रष्टुं समागताः ।
 निषेव्य तु मडं दिव्यं भगवद्भ्रीक्षणाप्लुताः ॥ ७५ ॥
 कृतार्थाः सर्वे अेवैते प्रार्थयन् मधुसूदनम् ।
 अडो मडोत्सवो देव नेत्रानन्दः शरीरिणाम् ॥ ७६ ॥
 अडो भाग्यमडो भाग्यं राजस्तु मधुसूदन ।
 लक्ष्मीपते वयं धन्याः श्रीमन् पङ्कजलोचन ॥ ७७ ॥
 अेवमेवात्र भवताद्दुत्सवः प्रतिवत्सरम् ।
 उज्ज्वलनाय जगतां कृपया भवतो उरे ॥ ७८ ॥
 मञ्जुरतटिनीतीर्थे नित्यं स्नातुं न शक्नुमः ।
 अतः साध्यत्र नागाडगिरावाविर्भवत्विति ॥ ७९ ॥
 ष्ठत्वं विज्ञापितो विष्णुर्विप्रेन्द्रैः करुणानिधिः ।
 भक्तेष्टदो वरं प्रादात् परमं कमलापतिः ॥ ८० ॥
 तदैव नागाद्रितटे मञ्जुरतटिनी उरेः ।
 आज्ञया प्रवडत्येषा जगतां पावनाय च ॥ ८१ ॥
 नामाद्रावुद्यत्सैव नागतीर्थमितीर्थते ।
 तस्यां स्नात्वा तु ऋषयः परमां सिद्धिमागताः ॥ ८२ ॥
 राजासौ मलयध्वजो वृषाङ्गरेर्नाथस्य लक्ष्मीपतेः
 श्रीनागाढगिरी मडाद्भुतरसैरिथं वसन्तोत्सवम् ।

यैत्रे मासि मङ्गोत्सवं भगवतः श्रीपौर्णमास्यां दिने
कृत्वा तं सकुतूळलं वनगिरिं संप्रापयत् सुन्दरम् ॥ ८३ ॥

पद्मचन्द्रामृतसप्रस्यर्धिमुष्मण्णसुखम् ।
वृषाद्भित्तटगं वन्दे सदा सर्वाङ्गनुन्दरम् ॥ ८४ ॥

राज्ञा श्रीमलयध्वजेन मङ्गता देवैरगस्त्यादिभिः
श्रीमथ्यैत्रमङ्गोत्सवो मुनिवरः प्रत्यङ्गमत्यद्भुतम् ।
श्रीनागाधिरावकारि तु पुरा श्रीसुन्दरस्य प्रभोः
लावण्यान्भुनिर्वृषायलपतेः क्षीराब्धिकन्यापतेः ॥ ८५ ॥

धृष्टनीन्तनतद्गीति कश्चिद्राजा करोत्यसौ ।
धृत्येषा किंवदन्ती तु केनश्चिद्येतुना कथित् ॥ ८६ ॥

धृष्टनीन्तनयैत्रोत्सववैभवं कृष्णामः
कल्याणं दिशतादशेषजगतां राजाधिराजः श्रिया
सार्धं दिव्यवृषायले मणिमये सिंहासने सुस्थितः ।
मुक्त्तारत्नकिरीटकौस्तुभमुष्मैः श्रीभूषणभूषितः
सर्वाभ्यैष्टकप्रदः प्रणामतां मोडङ्कुरः सुन्दरः ॥ ८७ ॥

वन्दे दिव्यसुवर्णनिर्मितमङ्गाप्राकाररत्नोज्ज्वल
सोमश्चन्द्रविमानगोपुरमण्डितम्भोल्लसन्मण्डपैः ।
अन्यैश्चापि विलक्षाणैर्मरतकस्थूणावृतैर्मण्डपै
भान्तं श्रीवृषभायलं मणिमयं त्रैलोक्यसम्भूषणम् ॥ ८८ ॥

सेनान्यप्रमुष्मैर्विलक्षाणगुणैर्नित्यैः सदा संश्रितं
ब्रह्मेशानमङ्गेन्द्रमुष्मयविबुधैरन्यैर्मनुष्यैर्जनैः ।
स्वस्वाभ्यैष्टमङ्गाकृत्वात् पस्विनातं योगीश्वरैः संस्तुतं
तियञ्जातिभिरावृतं वनगिरि गाङ्गेयवृषं भजे ॥ ८९ ॥

यैत्रे पुष्पितवृक्षजातिनिवले क्षेमङ्कुरे देहिनां
मासे सर्वमनोऽज्ञाशकलापूर्णेन्दुसंलक्षिते ।
दिव्ये शुक्लयतुर्दशीशुभदिने संप्राप्तयोरकृतिः
श्रीमान् सुन्दरबाहुर्दिव्यवदनस्तस्मात् प्रतस्थे गिरेः ॥ ९० ॥

योरकारधरं सुवर्णकवचं शा द्दिदिव्यायुधं
श्रीभूषासमलङ्कृतं मण्डिलसन्मुक्ताकिरीटोज्ज्वलम् ।

नानावर्णविचित्ररत्नकनकश्रीवाङ्गे सुस्थितं
यैत्रे मासि यत्तुर्दशीशुभदिने यान्तं भजे सुन्दरम् ॥ ९१ ॥

मध्येमार्गमण्डो समस्तजगतां मोडकुरे सुन्दरं
पश्यत्वोडरजःकण्ठैर्दिनि भूयि प्रस्थाद्यन्तं जनान् ।
भेरीमुष्यविशेषवाद्यनिवृत्तेः शब्दायमानं दिशो
पन्दे सुन्दरभाङ्गमबुजमुभं सन्तोषपूर्वाशयम् ॥ ९२ ॥

श्रीमद्भगवतीमङ्गोत्तरतटे लक्ष्मीपुरे माष्टपे
मुक्तादामविराजिते हिलसिते सौवर्णसिंहासने ।
तिष्ठन्तं कनकप्रभं भुवि जनानादाद्यन्तं मुदा
श्रीभूषासमलङ्कृतं वृषगिरे थं भजे सुन्दरम् ॥ ९३ ॥

तत्र श्रीमणिमण्डपे विलसिते विद्मज्जनैः संवृते । -
कृत्वा मजनमुत्सवं पुनरपि श्रीभूषणैर्भूषितम् ।
वन्दे दिव्यमङ्गोत्सवार्थमभिलश्रीवैष्णवानां सतां
सन्तोषं कृतवन्तमद्भुतमङ्गादिव्यप्रसादैः शुभैः ॥ ९४ ॥

श्रीमदिव्यमङ्गातुरङ्गकनकश्रीवाङ्गे भूषिते
तिष्ठन्तं समलङ्कृतं विलसितैर्दिव्यायधैर्भषणैः ।
गोदोच्छिष्टमङ्गास्त्रजं शुभकृष्टं धृत्वा मङ्गाकौतुकं
पश्यन्मोहनविग्रहं वृषगिरे थं भजे सुन्दरम् ॥ ९५ ॥

प्रातर्दिव्यमङ्गारथं शुभदिने श्रीपौर्णमास्यां हरिः
सन्तोषात्त समारुरोह भगवास्तस्याकृतेः सेवया ।
अलभेशानमङ्गेन्द्रदेवविबुधक्षमापालयोगेश्वर
श्रीवैकुण्ठनिवासिभूसुरमुभाः सर्वे य मोहं गताः ॥ ९६ ॥

यत्रास्मिन् भुवने विलक्षणमङ्गादिव्यस्थलप्रोल्लस
दिव्या मयविग्रहाश्च निभिलास्तिष्ठन्ति चित्रगताः ।
नानारत्नसुवर्णमौक्तिकमयैः श्रीभूषणैर्भूषिते
श्रीमदिव्यमङ्गारथे विलसितं वन्दामहे सुन्दरम् ॥ ९७ ॥

अत्यर्कानलदीप्तपुष्पकरथे मालामङ्गाभूषिते
तारामण्डलसङ्गते सुरभिते दिव्यामरैरचिते ।
अलभेन्द्रार्थितपारिजातकुसुमैः सम्पूर्णादिव्यस्थले
भक्ताभीष्टकृत्प्रदे विलसितं वन्दामहे सुन्दरम् ॥ ९८ ॥

दिव्यैः श्रीसनकादिभिर्भुनिवरैर्ब्रह्मादिभिर्देवतै
 भूपालैश्च मडासुरैश्च विबुधैः स्त्रीबालवृद्धैर्गणैः ।
 पुष्पैश्चापि समर्थिते सुरभितैर्दिव्यैः समस्तैश्चनै-
 श्रीमदिव्यमडारथे द्दिलसितं वन्दामडे सुन्दरम् ॥ ८८ ॥

प्रातः सूर्यमखोदये शुभदिने श्रीपौर्णमास्यां ततः ।
 श्रीमद्वेगवतीविलक्षणमडानद्यां गतः मुन्दरः ।
 गन्धर्वाभरकिन्नरादिगुरुऽश्रीनारदाद्यैर्बुध
 गो तैश्चापि कृतैर्दिशो भुभरयत्र घोषैर्जनानां शुभैः ॥ १०० ॥

श्रीमान् वेगवतीगतस्तत एमं त्यक्त्वा रथं सुन्दरो
 नानालङ्कृतमण्डपेषु तुरगश्रीवाहनस्थः प्रभुः ।
 स्थित्वा वीक्ष्य कुतूहलाद्बुधजनामध्येमडामण्डपं
 विश्रन्याथ पुनः प्रयाति तमिमं वन्दामडे सुन्दरम् ॥ १०१ ॥

गत्वा षट्पट्टपट्टणं सड जलक्रीडाविशेषोत्सवं
 सायाह्ने मडितं विलक्षणगणैः कृत्वा मडाकौतुकात् ।
 साधं योरकुलप्रसूतविमलैर्भक्तैः समस्तैस्तत
 स्तस्यान्तः प्रविशन्तमम्बुजमुपमं वन्दामडे सुन्दरम् ॥ १०२ ॥

तत्र श्रीमण्डिमण्डपे विलसिते सौवर्णसिंहासने
 स्थित्वा श्रीतुरगं परिष्कृततनुं त्यक्त्वा मडामज्जनम् ।
 कृत्वा दिव्यमडानुलेपनमडामालादिभिर्भूषणैः
 श्रीमद्भिः परिमण्डितं वनगिरे थं भजे सुन्दरम् ॥ १०३ ॥

गाङ्गेयामलशेषवाहनमडो सौवर्णमलादिभि
 मुक्तादाममणीन्द्राण्यविविधश्रीभूषणैर्भूषितम् ।
 आरोहन्तमनन्तसूरिविमल श्रीवैष्णवैः संवृतं
 तत्र श्रीयतिसार्वभौमसहितं वन्दे मडासुन्दरम् ॥ १०४ ॥

मध्येरात्रमडो ततस्तु भगवान् श्रीपौर्णमास्यां यदा
 मध्येवेगवतीं धृतोज्ज्वलमडादीपैः सडस्रज्वलन् ।
 नृत्यन्तः प्राणमन्ति केथन तदा गायन्ति सम्मोहिताः
 धुष्यन्तः स्तुतिमङ्गलं पुलकिताः केचित्तु मोहं गताः ॥ १०५ ॥

मध्येमार्गमडो विचित्रविविधश्रीमण्डपेषु प्रभु

श्चित्रालङ्कृतिचित्रमाव्यसङ्कलश्रीमत्सु डौतूलवात् ।
स्थित्वा तेषु विदृत्य सज्जनजनान् संवीक्ष्य गच्छन् स मे
भूयात् सुन्दरबाहुदरम्बुजमुपः कल्याणसौभ्यप्रदः ॥ १०६ ॥

लब्ध्वा तं मकरन्दमण्डपमण्डो सस्थासम्भूषितं
तत्सौन्दर्यसुवीक्षावात् त्रिजगतां राजधिराट् सुन्दरः ।
शेषाङ्गमण्डपप्रभुः परिणतः सर्वैर्मण्डपैरितै
रत्याश्चर्याभून्मण्डागुणगणः सन्तोषपूर्णाशयः ॥ १०७ ॥

आरुढाथ मण्डसुवर्णगणं सन्तोषकोलाडलै
लोकानां प्रतिपदिने प्रणमतां शब्दायमानं दिशः ।
मध्येमार्गमलङ्कृते सकदलैरिक्वादिभिर्मण्डपे
त्यक्त्वा तं कनकासने विलसितं वन्दामहे सुन्दरम् ॥ १०८ ॥

तत्रासौ दशरूपधृक् प्रणमतां लघार्थमुत्साहतः-
पश्यन् मोहनमोहिनीविलसितं धृत्वा जगन्मोहकः ।
वीणागानरतं विशेषरसिकर्मकतैरन्तैः कृतं
श्रुत्वा लृष्टमनाः समस्तजगतां दधात् सुभं सुन्दरः ॥ १०९ ॥

आरुढ्यामललक्षाणैः शुभकरं श्रीवालनं सुन्दर
स्तस्माद्वेगवतीमण्डोत्तरतटे संप्राप्य लक्ष्मीपुरम् ।
योराकारधरः सुवर्णमकुटः पूर्वागतं वालनं
यारुढ्यामललोचनः स भवतु क्षेमङ्करो मे सदा ॥ ११० ॥

तस्मात् पूर्वमण्डपथेन सलसा गच्छन् मण्डसुन्दर
श्चोराभ्यामलसर्वलक्षणमण्डासम्पन्नभक्तैर्वृतः ।
पापिष्ठानसुरानिलत्य विबुधान् सन्तोष्य कोलाडलै
रस्माकं भगवान् समस्तजगतां भूयात् प्रभुः क्षेमदः ॥ १११ ॥

लब्ध्वा श्रीवनशैलमम्बुजमुपः श्रीमन्मण्डसुन्दर
स्तत्र श्रीकमलालयाकरधृतश्रीलस्तपद्मरतया ।
साधं दिव्यसुवर्णनिर्मितमण्डासिंहासने सुस्थितः
सन्तुष्टः शुभमङ्गलं वितरतादस्माकमाद्यः प्रभुः ॥ ११२ ॥

दिव्यश्रीवृषभायले मणिमये श्रीमन्मण्डमण्डपे
नानारत्नविचित्रवर्णकनकश्रीदिव्यसिंहासने ।
भूमाभ्यां करपङ्कजैर्मदुतरैः संवाळिताधिद्रयः

सन्तुष्टः शुभमङ्गलं वितरतादस्माकमाद्यः प्रभुः ॥ ११३ ॥

जपाङ्गुसुमभिम्बामविमाधरभासते ।

वनशैलनिवासाय सुन्दरेशाय मङ्गलम् ॥ ११४ ॥

भालार्कशतसालस्रमङ्गुटेन विराजते ।

नितान्तदीर्घललितनायनाय च मङ्गलम् ॥ ११५ ॥

आपादमौलिपर्यन्तमभिजाताङ्गसम्पदे ।

मणिमञ्जुलमञ्जूषाभूषणाय च मङ्गलम् ॥ ११६ ॥

उद्योगयङ्कविलसद्रामेतरकराय च ।

अर्धेन्दुललितोदारललाटाय च मङ्गलम् ॥ ११७ ॥

भूषिते रत्नसङ्घातैवेषभाष्यमलागिरौ ।

सोमस्थन्दविमानस्थसुन्दरेशाय मङ्गलम् ॥ ११८ ॥

॥ इति श्रीवानाद्रिनाथस्तोत्रं सम्पूर्णम् ॥

——
Shri Vanadrinatha Stotram

pdf was typeset on June 11, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

